

fundet det rigtigt at foreslaa det høje Ting her nu at forkaste de indsatte Ændringer.

Naar jeg bortser fra en hel Række Ændringer, som helt eller delvis ere redaktionelle, er det, som Landstinget har forandret, følgende: Vi havde i Folketinget indsat en Bestemmelse, hvorefter de regnskabskyndige Tillidsmænd, som institueres ved denne Lov, ogsaa skulde kunne anvendes med offentlig Troværdighed i Regnskabsager under andre Forhold end netop dem, som her omhandles. Det erkendtes af Udvalget og af ærede Medlemmer i dette Ting, at det var en hensigtsmæssig, men vilkaarlig Tilsætning til Lovforslaget, og efter at Landstinget nu har fundet det rigtigst at undlade at indsatte denne Bestemmelse, og desuden har foretaget Henvendelse til den højtærede Justitsminister, som maa antages at ville have den Virkning, at der vil blive forelagt et særskilt Lovforslag vedrørende dette Formaal, har Udvalget ikke taget i Betænkning at tilraade Vedtagelse af dette Forslag, uden at denne af Folketinget indsatte Tillægsbestemmelse er medtagen deri.

Det andet Punkt, som Landstinget har ændret, vedrører Retten til at kræve Konkurs. Her var den vigtigste Ændring, Folketinget vedtog, den, at man indskrænkede Rettigheden for den enkelte Kreditor til at begære Konkurs, til at være betinget af, at han skulde støttes af to andre Fordringshavere, og enhver af disse skulde repræsentere i Værdi Fordringer, der sættes til $\frac{1}{16}$. Landstinget har heri for det første gjort den Forandring, at den fortrinsvis berettiger den Fordringshaver, som efter Forslaget skal være berettiget til at gøre Arrest eller Udlæg, skal ikke behøve at støtte sin Begæring om Konkurs til to andre Fordringshavere. Vi indrømme, at der kan være noget berettiget i den Betragtning. Den Maade, hvorpaa Ændringen er indsat, er ganske vist ikke saa klar, at man er sikker paa at undgaa Mistydning, men den kan forstaaes, og ogsaa den Ændring — den findes i Lovforslagets § 5 — indstiller Udvalget til uforandret Vedtagelse. I samme Paragraf indføres den Forandring, at det i Stedet for $\frac{1}{16}$ har indsat $\frac{1}{10}$ af Fordringerne, som skulle være repræsenterede for at kunne kræve Konkurs. Det er ret vilkaarligt, om man tager den ene Brøkdæl eller den anden, og der har i Folketingsudvalget alt forud været Stemmer for i Stedet for $\frac{1}{16}$ at

indsætte en højere Brøk. Vi have derfor intet mod at sætte Brøken til $\frac{1}{10}$.

Den næste Forandring i Lovforslaget findes i § 32. Den Ændring, der her er sket, og som teoretisk kan se ret betydelig ud, vil i Praksis ikke faa megen Betydning. Vi have baade i Folketinget og i Landstinget været enige om, at naar den, der har opnaaet Tvangsakkord efter nærværende Lov, kommer under Konkurs, skal Fordringshaveren, der berøres af Akkorden, være berettiget til at anmelden sine Fordringer med det oprindelige Beløb og skal ogsaa kunne forlange Dividende derefter. Medens der i Folketinget ikke var sat nogen Grænse for Dividendens Størrelse, har man i Landstinget i Overensstemmelse med, hvad Ministeren oprindeligt havde foreslaaet, sat den Begrænsning, at han ikke skal kunne opnaa større Dividende, end det Beløb udgør, hvortil hans Fordring var bleven nedskreven. Vi vilde foretrække Folketingets Affattelse, men Ændringen er i Virkeligheden af grumme ringe praktisk Betydning. Naar en Mand, der har haft Akkord, gaar Konkurs, kan man sige sig selv, at det bliver et saa ubetydeligt Beløb, der bliver Tale om som Dividende, at Forskellen mellem en Dividende, begrænset ved Akkordbeløbet, og uden denne Begrænsning vil være grumme ringe. Derfor har Udvalget ikke taget i Betænkning at gaa ind paa det, Landstinget har foreslaaet.

Endelig har Landstinget i § 35 indsat den Forandring, at medens der i Lovforslaget stod, at Formanden for Akkordretten skulde være et Medlem af Højesteret, er der nu indsat, at det skal være en Mand, der enten er eller har været Medlem af Højesteret eller en af Overretterne. Dette kan man ikke have noget som helst at indvende imod. Den Maade, hvorpaa Ændringen er indsat, er rigtig nok efter sin Ordlyd ikke ganske klar, idet det kommer til at lyde, som om det Honorar, han fik, skulde være hans Honorar som Dommer, men uagtet Ordlyden kan foranledige en saadan Misforstaaelse, vil en forstandig Opfattelse alligevel holde sig fjernt derfra. Jeg kan derfor paa Udvalgets Vegne indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Lange: Efter den ærede Ordførers Udtalelser skal jeg fatte mig temmelig kort. Jeg skal som min Opfattelse sige, at de forskellige Ændringer, der ere foretagne i Landstinget, maa siges at være Forbedringer — paa en enkelt nær. For-